

Върка. Преди малко азъ видѣхъ, какъ изтриваше съ ржка сълзитѣ си. Горкото момче! Защо ли е толкова натъжено днесъ? (Отива край него) Божко, какво ти е?

Божко (мълчи и още по-низко навежда главата си надъ чина.)

Митко. Цѣлата сутринъ мълчи и въздиша... Нито му се слуша, нито му се приказва. Какво ли му се е случило?

Ваньо. И по география не отговори като други пжтъ. Бѣше много разсѣянъ, гласътъ му треперѣше, не забелязахте ли?

Радка. Ржката му цѣла играеше, когато показваше по картата. И на учителятъ това обърна внимание.

Николай (тича отвънъ и отива при Божко, дърпа го за ржката). Божко! Божко! Хайде ела да играемъ навънъ. Научихме нова игра (Иска да го вдигне отъ чина). Хайде де, всички тебе чакатъ!

Божко (тъжно). Не ми се играе, остави ме!

Николай. Защо не си веселъ днесъ? (като вижда сълзи въ очитѣ му) Ти си плакалъ. (Очудено сѣда до него на чина). Какво има? Защо сж насълзени очитѣ ти, а?

(Децата преставатъ да играятъ и го заобикалятъ)

Лалка. Вижте само, колко е бледо лицето му днесъ.

Върка. Устнитѣ му сж пресъхнали.

Радка. Сигурно е боленъ...

Митко (пипа челото му). Да не си боленъ, Божко?

Славчо. Ако ти е лошо, ще кажемъ на учителя да те пустне. И безъ това този часъ сме свободни.

Божко (съ въздишка). Азъ не съмъ боленъ.

Николай. Ами тогава? Защо си толкова умисленъ? Ти други пжтъ най-много лудувашъ отъ всички ни — приказвашъ, разсмивашъ ни съ шегитѣ си.

Божко (мълчи и гледа надолу).

Славчо. Да не би да е боленъ нѣкой у васъ?

Божко (съ треперящъ гласъ). Мама е много болна.

Радка. Ахъ, горката! Отъ кога?

Божко (просълзенъ). Цѣла седмица вече какъ не ходи на работа. Останахме безъ дърва, безъ хлѣбъ и безъ пари. (Задавлено). Тя ми даде тая сутринъ последнитѣ двадесетъ лева, като се връщамъ отъ училище да купя нѣколко кила дърва, единъ хлѣбъ и нѣщо отъ аптеката за кашлица. Тя много силно кашле. Но азъ... (задъхва се) азъ... кой знае какъ, ги загубихъ... (Закрива лицето си съ ржце и горчиво хълца наведенъ надъ чина). Това бѣха последнитѣ ни па-ри!

Николай (глади го по коситѣ). Не плачи, Божко! Ще се намѣрятъ пари... майка ти ще оздравѣе... (Шепне нѣщо на ухото на Славчо).

Миткс. Затова е толкова угриженъ...

Радка. Доброто ни другарче... Колко ми е мжно... Дали не можемъ да съберемъ помежду си пари, за да купи си тѣхъ лѣкарство на болната си майка?